

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. B.**

bytem X.

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně

sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému:

Krajský úřad Zlínského kraje

sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. KUZL-55586/2016-2, ve věci přestupku,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí, citovanému v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 27. 6. 2016, č. j. MUVS 1452/2016/OSA/Lo. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 10. 1. 2016 okolo 11.25 h řídil ve Vsetíně na Dolním náměstí v blízkosti prodejny ELPOS až na přilehlé parkoviště u řeky Bečvy motorové vozidlo tovární zn. Volkswagen, RZ X,

v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, což bylo zjištěno hlídkou Městské policie Vsetín po provedeném vyšetření certifikovaným analyzátořem alkoholu v krvi Dräger Alcotest 6810 s naměřenou výslednou střední hodnotou 0,78 ‰ alkoholu v krvi, zjištěnou na základě dvou měření, a to v čase 11.31 h v hodnotě 0,78 ‰ a v čase 11.38 h v hodnotě 0,78 ‰ alkoholu v krvi. Při zohlednění maximální dovolené chyby a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla žalobci prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,54 ‰ alkoholu v krvi. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 12.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel v trvání osmi měsíců ode dne právní moci rozhodnutí

2. Žalovaný změnil rozhodnutí úřadu tak, že slovní spojení „podle § 125c odst. 5 písm. c)“ nahradil slovním spojením „podle § 125c odst. 4 písm. b)“ a slovní spojení „podle § 125c odst. 6 písm. b)“ nahradil slovy „podle § 125c odst. 5“. Ve zbylé části žalovaný napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil a odvolání zamítl.
3. V **žalobě** žalobce namítal nestandardní dobu projednání odvolání a neprokázání viny žalobce.
4. V první žalobní námitce žalobce namítal, že žalovaný s ohledem na lhůtu, ve které rozhodl o zamítnutí odvolání, podanému odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a nezhodil a neposoudil veškeré odvolací důvody uvedené žalobcem. Žalovaný projednal odvolání v neuvěřitelně krátké lhůtě. Žalovaný mnohdy posuzoval odvolání v obdobných věcech i šest měsíců. Žalovaný porušil § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Došlo rovněž k porušení § 2 odst. 1 správního řádu. Dále došlo k porušení čl. 96 odst. 1 Ústavy a rovnosti účastníků.
5. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, zda žalobce mohl přestupek spáchat. Z doložených důkazních materiálů nevyplývá skutečnost, že žalobce vozidlo skutečně řídil. V celém spise není obsažen jediný důkaz, že žalobce vozidlem jel. Z kamerových záznamů je jediný záběr na žalobce mimo vozidlo, a to když jde po chodníku a teprve zde je kontrolován hlídkou. Z dostupných materiálů vyplývá, že vozidlo vůbec nemuselo být řízeno žalobcem. Pak nemohlo dojít k prokázání materiálního, ale ani formálního aspektu přestupku. Žalobce byl uznán vinným pouze na základě domněnek správního orgánu a ne na základě relevantních důkazů. Od začátku řízení žalobce trval na tom, že vozidlo neřídil, od začátku popíral svou vinu.
6. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí vyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích správního řádu i přestupkového zákona a zákona o silničním provozu.
7. Fakt, že o žalobcově věci bylo rozhodnuto v krátké době, sám o sobě nic neznamená a nelze z něj dovozovat žádné příkoří žalobce. V tomto směru žalovaný odkázal třeba na případ řešený Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 292/2016, v němž žalovaný odeslal tomuto soudu spis dne 13. 1. 2017 a soud rozhodl meritorně dne 26. 1. 2017. Přitom obvyklá doba rozhodování v oblasti dopravněsprávních agend činí u Nejvyššího správního soudu 6 až 12 měsíců. V dané věci zástupce žalobce píše podání šablonovitě se stejnou paletou námitek tak, že uvedené námitky lze vypořádat pouze jednou a poté je zkopírovat. Dodržení zákonné lhůty k projednání věci nemůže být přičítáno žalovanému k tíži a interpretováno jako porušení rovnosti před zákonem. Postup žalovaného v jiné věci rozhodnuté během jednoho týdne potvrdil Nejvyšší správní soud ve věci č. j. 4 As 85/2014–40.

8. Žalovaný se vypořádal s námitkou žalobce, že vozidlo neřídil, na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Fakt, že žalobce vozidlo řídil, vyplynul zejména z výpovědi policisty T. a Š., kteří poznali v osobě řidiče (policista Š.) při pomalém průjezdu žalobce a policista T. potvrdil, že z vozidla vystoupila osoba, která jej řídila. Tvzení, že vozidlo řídil známý žalobce V. B. z Hradištku v okrese Kolín, tento svědek při svědecké výpovědi prováděné na Městském úřadě v Kolíně nakonec popřel (č. l. 67). Žalobce tuto skutečnost nedokázal nijak vysvětlit ani v podaném odvolání a ani se o to nepokusil v samotné žalobě. Pokud žalobce zpochybnil provedené důkazy, pak bylo jeho povinností své tvrzení prokázat a důkazní břemeno se na něj přesunulo. Žaloba je zřejmě podána jen proto, aby žalobce získal čas a oddálil výkon rozhodnutí.
9. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 10. 10. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
10. Ze správního spisu soud z oznámení přestupku ze dne 10. 1. 2016 zjistil, že žalobci byla alkoholtesterem na základě pozitivní dechové zkoušky naměřena hodnota 0,78 ‰ alkoholu v dechu v 11.31 h. Žalobce s naměřenou hodnotou souhlasil a uvedl, že v době od 22 hodin dne 9. 1. 2016 do tří hodin dne 10. 1. 2016 vypil asi 4 dl rumu. Žalobce lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči na zkoušku množství alkoholu nepožadoval a oznámení podepsal.
11. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 10. 1. 2016 policista M. T. při nástupu do služby obdržel informaci, že ve Vsetíně na Dolním náměstí před restaurací U Lva stojí vozidlo, jehož majitelem je žalobce, a parkuje v místě, kde je to dopravním značením zakázáno. Ve vozidle spí žalobce, který byl ztotožněn podle občanského průkazu a byl v silně podnapilém stavu. V čase 5.31 h byla u žalobce provedena dechová zkouška s pozitivním výsledkem 1,89 ‰. Opakovaná dechová zkouška v čase 5.37 h vykazovala pozitivní hodnotu 1,90 ‰ alkoholu v dechu. Ve věci bylo důvodné podezření, že v dopoledních hodinách žalobce z místa s vozidlem pojedí domů. V čase okolo 11.24 h Policie České republiky obdržela informaci od Městské policie Vsetín, že podezřelé vozidlo se dalo do pohybu, což bylo zjištěno skrze kamerový systém. Policie ČR se dostavila na místo v čase okolo 11.30 h. U prodejny Železářství Tkadlec se nacházela hlídka Městské policie Vsetín, která kontrolovala osobu, jím z osobní a místní znalosti známou jako žalobce. Hlídka Městské policie sdělila Policii České republiky, že žalobce řídil uvedené vozidlo, což mají zaznamenané na videozáznamu. Žalobce nesouhlasil po provedené dechové zkoušce s tím, že měl řídit uvedené vozidlo. Žalobce uvedl, že vozidlo řídila osoba jemu blízká, která z místa odešla pryč. Kontrolou vozidla bylo zjištěno, že se v něm nikdo nenacházel.
12. V podání vysvětlení ze dne 10. 1. 2016 žalobce uvedl, že využívá svého práva nevypovídat.
13. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 10. 1. 2016 policista M. Š. popsal, jak při provádění dohledu projížděli Dolním náměstím a všimli si protijedoucího vozidla žalobce. Ve vozidle viděli pouze osobu řidiče. Vozidlo po dvou až třech metrech zastavilo na kraji pozemní komunikace u budovy ELPOS Tkadlec. V osobě řidiče policista

na základě osobní znalosti rozpoznal žalobce, který si přesedl z místa řidiče do zadní části vozu a něco hledal.

14. Podle úředního záznamu policisty J. H. ze dne 10. 1. 2016 zjevně podnapilý žalobce souhlasil s provedením dechové zkoušky a uvedl, že ve vozidle jen spal a měl zapnutý motor, protože venku byla zima, vozidlo neřídil, na Dolní náměstí ho zavezl kamarád (neupřesněno). Žalobce uvedl, že se svým vozidlem určitě nepojede, ale že si v něm ještě chvilku pospí a více se k věci nevyjadřoval. Městská policie přislíbila, že bude prověřován kamerový záznam k pohybu vozidla žalobce.
15. Podle úředního záznamu Městské policie ze dne 10. 1. 2016 hlídka zjistila parkování vozidla v místě, kde je to zakázáno. Vozidlo mělo nastartovaný motor a rozsvícena potkávací světla. Za volantem na místě řidiče seděl muž, který spal. Po obtížném probuzení bylo zjištěno, že se jedná o žalobce, policisté jej osobně znali. Žalobce jevil známky značné opilosti (neartikulovaná mluva, alkoholové výpary v dechu, nekoordinované pohyby). Žalobce odmítl spolupracovat, a proto byla požádána o součinnost Policie České republiky.
16. Podle úředního záznamu Městské policie Vsetín ze dne 10. 1. 2016 č. 15/2016 v předmětném vozidle seděl žalobce a nikdo jiný se v něm nenacházel a po pozitivních dechových zkouškách, žalobce sdělil, že vozidlo neřídil, že z něj jen vystoupil.
17. Podle výtisku odborného měření hladiny alkoholu v dechu přístrojem Dräger ze dne 10. 1. 2016 v 5.31 h bylo žalobci první dechovou zkouškou naměřeno 1,89 ‰ a druhou dechovou zkouškou 1,90 ‰ alkoholu v dechu. Podle dalších výtisků bylo žalobci naměřeno v 11.31 h 0,78 ‰ alkoholu v dechu a v čase 11.38 h 0,78 ‰ alkoholu v dechu.
18. Dne 29. 2. 2016 se žalobce dostavil k městskému úřadu a požádal o kopie správního spisu, které mu byly vydány.
19. Dne 3. 3. 2016 se žalobce omluvil z nařízeného jednání z důvodu plánovaného pobytu v zahraničí. Jeho zástupce omluvil svou účast z důvodu nařízeného jiného jednání. V omluvě žalobce uvedl, že vozidlo řídil V. B.
20. Z jednání dne 4. 4. 2016 se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů a zástupce proto, že má účast na jiném ústním jednání.
21. Z výpovědi svědka – policisty D. T. vyplynulo, že ve vozidle v předmětnou dobu byl pouze žalobce a jiná osoba tam nebyla. Žalobce si přesedl na zadní místo, kde pravděpodobně něco hledal a pak z vozidla vystoupil, pozdravili se a žalobce nejevil známky požití alkoholu. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že viděl přímo řidiče, žádnou jinou osobu ve vozidle neviděl, zadní skla na vozidle byla prosklená, protože je tam místo pro cestující. Po zastavení vozidla z místa řidiče vystoupil žalobce.
22. Z výpovědi policisty M. Š. vyplynulo, že potkali protijedoucí vozidlo žalobce, které žalobce řídil, osobně ho zná. Žalobce nejevil známky požití alkoholu. Svědek jednoznačně poznal osobu žalobce jakožto řidiče a neviděl sedět ve vozidle jinou osobu.
23. Z dalšího jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů a zástupce z důvodu účasti na jiném jednání. Ani tato omluva nebyla doložena žádnými doklady.
24. Na omluvu reagoval městský úřad tak, že neobsahuje žádný ověřitelný doklad a nelze ověřit, zda jde o závažný důvod a že omluva nebyla přijata jako dostačující. Toto vyjádření k omluvě bylo zasláno zástupci žalobce.

25. Svědek - městský strážník P. R. uvedl, že ve vozidle nikdo jiný nebyl, pak žalobce vystoupil z vozidla a nadýchal kolem 0,80 ‰, pak byla věc předána státní policii.
26. Městský strážník R. B. vypověděl, že operátor pan D. sdělil v 11.25 h, že se uvedené vozidlo rozjelo a jelo k ELPOSu ve směru na parkoviště. V kabině viděl jen jednu osobu, která byla ztotožněna jako žalobce, nikoho jiného v kabině vozidla ani v okolí parkoviště neviděli. U řidiče provedli dvě dechové zkoušky s výsledkem 0,78 ‰. Žalobce uvedl, že vozidlo neřídil a že pouze vystoupil. Věc si převzala policejní hlídka Policie České republiky.
27. Městský úřad Kolín na základě dožádání vyslechl V. B., který žalobce zná a uvedl, že o víkendu 8. až 10. ledna byl za ním ve Vsetíně, šli do restaurace, tam pili alkohol a nabídl mu o půlnoci, že by se mohl vyspat u něj ve vozidle. Svědek s tím souhlasil a žalobce ho k vozidlu odvedl. Vozidlo bylo zaparkované na nějakém náměstíčku. Šlo o dodávku bílé barvy, krabicovou nástavbu, čtyřdveřové vozidlo s nákladovým prostorem. Svědek si ve vozidle lehl na sedačky a žalobce odešel za kamarády. Do vozidla žalobce dorazil někdy k ránu, byla ještě tma. Po příchodu žalobce říkal, že by chtěl jet domů, ale svědek s tím nesouhlasil, protože oba byli pod vlivem. Probudili se asi kolem deseti hodin, povídali si. Po seznámení ze strany správního orgánu s podstatou předmětu řízení a skutkovými okolnostmi svědek chtěl uvést věc na pravou míru a vypovědět vše popravdě. Uvedl, že pravdivá je pouze část, že byli všichni společně v restauraci. Kolem půlnoci byla zavírací doba a museli odejít. Během večera se svědek seznámil s dívkou, která seděla u jejich stolu. Mělo se jít někam pokračovat, ale ona ho požádala o doprovod domů. Proto se od party oddělili a šli k ní domů. Svědek u ní přespál a ráno v 9 hodin odjel. Slečna M. ho musela odvézt k vozidlu, protože by ho nenašel, ve Vsetíně to nezná a žalobce mu ráno telefon nebral. Svědek pak odjel ze Vsetína přímo domů. Kolem 13. hodiny mu volal žalobce, že měl „problémy s policajty a že nadýchal.“ Pak se bavili o tom, jak žalobce přenocoval a žalobce říkal, že spal ve vozidle a ještě to skončilo problémem s policií. Asi za 14 dnů žalobce svědkovi volal, že by potřeboval pomoc v této záležitosti, a tak se dohodli na první uvedené variantě výpovědi – scénáři. Skutečnost ale byla jiná, jak následně pravdivě svědek uvedl. Do ranních hodin se žalobcem už do styku nepřišel, protože pak odjel domů. Závěrem svědek uvedl, že mu chtěl jako kamarád pomoci. Ví, že se zabývá "zvukařinou" a musí si převážet aparaturu, takže je pro něj řidičský průkaz velmi důležitý. Svědka mrzelo, že na počátku své výpovědi uváděl nepravdu, ale vedly ho k tomu uvedené důvody.
28. K výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce reagoval tak, že písemně městskému úřadu sdělil, že vozidlo nikdy neřídil, že ho řídil jeho známý V. B.. Jak vyplynulo i z kamerového záznamu, žalobce chtěl z vozidla vystoupit zadními pravými dveřmi, ale ty byly poškozeny a nešly otevřít, a proto vystoupil dveřmi řidiče. Známý vozidlo převezl na parkovací místo a žalobce vozidlo opustil. Následně byl zastaven a nadýchal jako chodec.
29. Městský úřad v **rozhodnutí o přestupku** popsal provedené důkazy a vyvodil, že ze svědeckých výpovědí svědků (strážníků, policistů a V. B.) a z videozáznamů vyplývá, že tyto důkazní materiály zapadají do sebe a vytvářejí ucelený souhrn důkazních materiálů, ze kterých plyne, že žalobce byl řidičem vozidla v dané věci. Svědecké výpovědi policistů i strážníků byly věrohodné, neboť jsou úředními osobami zmocněnými k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a jsou osobami dostatečně věrohodnými, neboť přestupek zjistili při výkonu svého povolání. Městský úřad považoval

za zcela nepravděpodobné, že by zakročující svědkové záměrně uváděli nepravdivé údaje a vystavili se vědomě nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého obvinění nebo pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele.

30. Žalobce se bezesporu podrobil dechovým zkouškám. Osoba označená žalobcem za řidiče vozidla není osobou blízkou, jak původně uvedl v podaném vysvětlení. Svědek V. B. po seznámení se s podstatou předmětu řízení a skutkovými událostmi popsal verzi děje události, že tvrzení žalobce vyšly najevo jako spekulace a jeho vyjádření jako účelové. Zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přiznal vyšší míru přesvědčivosti důkazu o ovlivnění alkoholem získanému dechovou zkouškou prováděnou za pomoci některého z analyzátorů alkoholu v dechu schválených Českým metrologickým institutem. Pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené certifikovaným přístrojem je přímým důkazem o ovlivnění alkoholem. Při dechových zkouškách byla dodržena metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátorů alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-P-C008-08 a byla tak prokazatelně zjištěna hladina alkoholu v krvi žalobce při řízení motorového vozidla ve výši 0,78 ‰.
31. Městský úřad přihlédl v rozhodnutí při ukládání sankce k tomu, že žalobce má sedm záznamů o přestupcích v evidenci a v posledních třech letech se dopustil shodně právně kvalifikovaného přestupku. Městský úřad přihlédl rovněž k hodnotě alkoholu v krvi žalobce, blízké se jednomu promile. Městský úřad přihlédl rovněž k tomu, že přestupek byl spáchán konáním na místě veřejně přístupném, na frekventované komunikaci z pohledu přítomnosti chodců a ostatních účastníků silničního provozu, se zvýšeným pohybem chodců, z důvodu nacházející se zde obchodní sítě a přilehlé klidové zóny s lavičkami. Podle městského úřadu se zvyšuje možnost vzniku dopravní nehody u osob s hladinou alkoholu zvýšenou na 0,8 ‰ až 1 ‰ ve srovnání se střízlivými řidiči čtyřikrát až sedmkrát. Zužuje se zorné pole řidiče, takže řidič vnímá okolí jakoby projížděl tunelem, dochází k poruchám prostorového vidění, řidič jedná impulsivně, nepřiměřeně riskuje, předjíždí v nepřehledných úsecích a značně překračuje povolenou rychlost. Závažnost přestupku považoval městský úřad za vysokou. Žalobce mohl svým jednáním ohrozit sebe, spolujezdcu, ale i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, chodce, neboť se musí více soustředit na vlastní řízení a nemůže dostatečně reagovat na situaci v silničním provozu. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.
32. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 25. 7. 2016. Toto odvolání bylo po doplnění postoupeno žalovanému dne 5. 8. 2016. Dne 10. 10. 2016 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného.
33. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí o odvolání** připomněl, že vliv alkoholu rozhodně není pouze záležitostí čistě subjektivních pocitů a že osoba pod vlivem alkoholu není vždy schopna rozpoznat změnu svých schopností právě v důsledku požití alkoholu. Žalovaný odkázal na článek uveřejněný v časopise Journal of Studies on Alcohol, č. 61 z roku 2000, autorů Paula L. Zadora, Sheily A. Krawchuk a Roberta B. Voase pod názvem „Alcohol – related relative risk of driving fatalities and driver impairment in fatal crashes in relation to driver age and gender: An update using 1996 data“, podle kterého řidiči ve věku nad 35 let, kteří řídí vozidlo pod vlivem alkoholu od 0,52 do 0,79 ‰, násobí riziko vzniku dopravní nehody se smrtelnými následky šestkrát oproti řidiči zcela střízlivému. Podle žalovaného je

nedůvodná námitka žalobce, že nelze hovořit o naplnění materiální stránky přestupku. V České republice platí zásada nulové tolerance alkoholu pro všechny řidiče bez výjimky a bez ohledu na jejich věk. Městský úřad vycházel zejména z přestupkového spisu Policie České republiky, jehož součástí jsou i záznamy o provedené dechové zkoušce s pozitivním výsledkem. Městský úřad se správně zabýval tím, zda výsledky obou měření se nelišily o více než 10 % a zda byla souprava Dräger technicky způsobilá k měření. V daném případě proběhla dvě měření a vykazala obě totožnou hodnotu. Žalovaný popsal princip funkce dechového analyzátoru a vysvětlil, že dechový analyzátor neurčuje hodnotu alkoholu pouze ve výdechu, ale pomocí zabudovaných přepočtů i v krvi. U přepočtového koeficientu byla zvolena maximální pesimistická hodnota nejistoty a byl proveden odečet odchylky 0,24 %.

34. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že vozidlo řídil V. B. z Hradišťka na Kolínsku. Sám V. B. to ve své svědecké výpovědi vyloučil. Jeho výpověď nakonec potvrdila verzi čtyř zasahujících policistů a dvou strážníků Městské policie Vsetín, podpořenou i záznamem z městského kamerového dohlížecího systému. Z nich vyplynulo, že vozidlo Volkswagen bylo v noci a následně i ráno kontrolováno opakovaně policisty i strážníky a přespával v něm žalobce, který následně s vozidlem odjel zaparkovat ho nejprve na krajnici, kde jej kontrolovala policejní hlídka ve složení T. a Š., kteří si vlivu alkoholu u žalobce nevšimli, a následně na přilehlé parkoviště, kde byl v 11.30 h již kontrolován prokazatelně jako jeho řidič, vliv alkoholu byl prokázán správně provedenou dechovou zkouškou.
35. Ohledně omluvy k nařízeným jednáním se žalovaný ztotožnil s vyhodnocením městského úřadu. Zaneprázdněnost nově zvoleného zmocněnce nepředstavuje důvod k odročení ústního jednání na jiný termín. Zmocněnec nemusel zastoupení přijmout, pokud mu výkon této činnosti kolidoval s jinými aktivitami.
36. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že zájmem společnosti skutečně není, aby do silničního provozu zasahovali řidiči ovlivnění alkoholem či jinými návykovými látkami negativně ovlivňujícími jejich rozlišovací rozhodovací schopnosti. Pokud jednáním obviněného nevznikla žádná škoda, neznámá to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Předmětný přestupek spadá do skupiny tzv. přestupků ohrožovacích. Při ohrožovacím přestupku nastupuje odpovědnost řidiče již tím, že vykonával činnosti, při nichž by mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek. Fakt, že žalobce nenaboural do stromu, nesrazil chodce, cyklistu nebo naboural do protijedoucího vozidla, neznámá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Ta byla naopak naplněna i přesto, že (naštěstí) k přímému škodlivému následku v důsledku nezodpovědného chování žalobce nedošlo. Materiální stránka přestupku je naplněna již vykonáním jízdy v době, po kterou je žalobce ještě pod vlivem požití jakéhokoliv množství alkoholického nápoje nebo bezprostředně poté, co jej požil. I když šlo o krátkou jízdu, tato probíhala po frekventovaném centru Vsetína, v místech, kde je vysoká koncentrace chodců a zdrojů a cílů pěší dopravy (obchody, restaurace, úřady...). Je zcela beze zbytku odpovědností řidiče, aby za volant usedl až v době, kdy má maximální jistotu, že není jakkoliv ovlivněn alkoholem, byť třeba i zbytkovým. V daném případě se jedná o vědomou nedbalost obzvláště hrubou, která se blíží úmyslu. Žalobce nemohl předpokládat při nadýchání 1,9 ‰ před 5.30 h, že okolo jedenácté hodiny bude již zcela střízlivý. Alkohol se průměrně odbourává tempem 0,12 až 0,2 ‰ za hodinu, jde o veřejně dostupnou informaci.
37. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

38. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 10. 1. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 10. 2016.
39. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
40. Neopodstatněná je námitka příliš krátké doby projednání odvolání. Jak bylo uvedeno výše, odvolání žalobce podal dne 25. 7. 2016, dne 26. 7. 2016 byl vyzván k jeho doplnění. Po doplnění odvolání dne 2. 8. 2016 žalovaný rozhodl o odvolání až dne 10. 10. 2016, tedy více než dva a půl měsíce od podání odvolání a dva měsíce po jeho obdržení. Tuto lhůtu soud neshledal jako nepřiměřeně krátkou, a to i s ohledem na charakter projednávané věci a odvolací námitky žalobce.
41. Z § 71 odst. 1 a odst. 3 správního řádu zákona vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (pokud nenastanou další, tam uvedené skutečnosti). Postup a vydání rozhodnutí odvolacího orgánu upravuje § 89 a násl. správního řádu. Z § 90 odst. 6 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání správního spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí.
42. Z uvedeného je zřejmé, že správní řád stanoví lhůty, v nichž je nutno rozhodnutí vydat nejpozději, nestanoví však žádnou „minimální dobu“, kterou je třeba případu, resp. odvolání, věnovat. Je tomu tak bezpochyby proto, že tato doba je odvislá od větší či menší složitosti, příp. obsáhlosti, toho kterého konkrétního případu. Co je ale z tohoto pohledu pro vydání rozhodnutí podstatné, to je obsah a zejména jeho kvalita, které by však bylo lze jen těžko poměřovat porovnáváním doby, za jakou bylo vyhotoveno, tj. v tomto případě doby mezi podáním odvolání, jeho doplněním a vydáním rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o projednání odvolání, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
43. Žalobce tedy v tomto žalobním bodě pouze obecně namítal, že žalovaný jeho odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a že rozhodl v nepřiměřeně krátké době. S ohledem na shora uvedené krajský soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání vzhledem k povaze projednávané věci v době zcela obvyklé.
44. Podle § 2 odst. 1 správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.*
45. Podle § 7 odst. 1 správního řádu *dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*
46. Podle čl. 96 odst. 1 Ústavy (zákon č. 1/1993 Sb.) *všichni účastníci řízení mají před soudem rovná práva.*

47. Krajský soud tedy v postupu žalovaného namítané porušení správního řádu, konkrétně porušení zásady procesní rovnosti účastníků a zásady nestrannosti správního orgánu zakotvených v jeho § 7 odst. 1, ani porušení § 2 odst. 1 téhož zákona, tj. zásady zákonnosti, neshledal. Neshledal ani porušení jeho ústavních práv týkajících se rovněž zásad rovnosti účastníků v řízení a před zákonem.
48. K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 As 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Když tedy sám žalobce ponechal své žalobní námitky v takto obecné rovině, nelze správnímu orgánu, potažmo soudu vyčítat, že se s nimi vypořádaly právě v míře odpovídající jejich obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
49. Jako nedůvodnou shledal soud žalobní námitku, že žalobce přestupek vůbec nespáchal a ztotožnil se se skutkovými zjištěními a závěry a rovněž s právními závěry správních orgánů obou stupňů. Na věc byly dle soudu aplikovány i správně vybrané právní normy.
50. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
51. Žalobci byl alkohol v dechu měřen dne 10. 1. 2016 opakovaně. Předmětem správního řízení přezkumu soudu je měření prováděné v 11.31 h a v 11.38 h. Toto měření proběhlo poté, co žalobce stavěla hlídka Policie České republiky na Dolním náměstí ve Vsetíně. Skutečnost, že popsané měření proběhlo poté, co žalobce jel vozidlem, osvědčily důkazy provedené svědeckou výpovědí policistů D. T. a M. Š.. Oba k výslovnému dotazu městského úřadu uvedli, že asi v 11.20 h na Dolním náměstí před prodejnou ELPOS viděli pomalu jedoucí vozidlo žalobce, které zastavilo u krajnice, a pak řidič vzadu něco hledal, jiná osoba ve vozidle nebyla. Oba policisté vypovídali nezávisle shodně a zcela shodně nezávisle na sobě zaznamenali do mapy přiložené k protokolu o ústním jednání, kde vozidlo nejdříve upozorovali. Tato skutečnost byla dále prokázána videozáznamem na CD, přiloženým k oznámení o přestupku, provedeném jako důkaz u ústního jednání dne 6. 4. 2016. Jako dalším, nepřímým důkazem byla tato skutečnost osvědčena svědeckou výpovědí policistů T. a Š. a městských strážníků R. a B., že policista D. viděl na kameře městské policie, jak se vozidlo žalobce dalo do pohybu, a proto všichni čtyři jmenovaní byli vysláni na Dolní náměstí ke kontrole žalobce. Nejdříve tam dorazila hlídka Městské policie Vsetín, která provedla vlastní měření a věc si pak po příjezdu převzala hlídka Policie České republiky. Podle soudu tak nemůže být pochyb o tom, že žalobce byl kontrolován bezprostředně po řízení motorového vozidla a nemohlo dojít k záměně osoby řidiče.

52. Námitka žalobce, že vozidlo řídil V. B., byla vyvrácena jeho svědeckou výpovědí, provedenou na základě dožádání u Městského úřadu Kolín. Z obsahu výpovědi vyplynulo, že svědek nejdříve předestřel dožádanému městskému úřadu verzi příběhu domluvenou se žalobcem, avšak po bližším obeznámení s věcí dožádaným městským úřadem tuto výpověď zcela změnil, jednoznačně popřel, že by uvedené vozidlo řídil a vysvětlil i důvody uvedení první i druhé verze skutkového děje, jak soud citoval z výpovědi podrobněji výše. Soud se ztotožnil se správními orgány obou stupňů v hodnocení výpovědi jako věrohodné v druhé skutkové verzi, neboť se zcela shoduje s ostatními provedenými důkazy a podklady rozhodnutí, je věrohodnější i podle obsahu a i důvodu vysvětleného žalobcem v závěru výpovědi.
53. Hodnota alkoholu v dechu žalobce byla prokázána dechovou zkouškou, zaznamenanou automaticky, certifikovaným přístrojem. Jde o objektivní a neopakovatelný důkaz a shora citované hodnoty byly naměřeny bez zásahu lidského činitele. Hodnota alkoholu není skutečností vnímanou pouhými lidskými smysly. Rozdíl naměřených hodnot odpovídá stanovené metodice a není důvod pochybovat o správnosti měření, jak podrobně rozvedly správní orgány obou stupňů.
54. Všechny znaky přestupku tak byly prokázány a nebyly shledány (ostatně ani žalobcem tvrzeny) žádné okolnosti vylučující odpovědnost. Všechny důkazy byly zcela jednoznačně v souladu navzájem i s podklady rozhodnutí pořízenými před zahájením správního řízení. Formální znaky přestupku byly prokázány tak, aby o skutkovém ději nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce tyto pochybnosti nenastolil ve správním ani soudním řízení a jeho tvrzení podporující verzi o tom, že přestupek nespáchal, byla provedeným dokazováním vyvrácena. Naplněn byl i materiální znak přestupku, jak už ostatně konstatovaly správní orgány obou stupňů.
55. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.
56. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo.
57. Podle klíčového rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, č. 2168/2011 Sb. NSS, *řidič se dopustí přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální*. V daném případě požil žalobce několik nealkoholických piv a výsledná naměřená hodnota alkoholu v dechu byla 0,04 g/kg.

58. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku především připomněl, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky předmětné skutkové podstaty. Tvzení žalobkyně o tzv. fyziologické hladině alkoholu v krvi zůstalo osamoceno bez jakéhokoliv zdůvodnění a návrhu na dokazování. Proto tomuto tvrzení, navíc vznesenému až v žalobě, nelze přiznat význam jakožto pochybnosti vnesené do zjištění skutkového stavu.
59. Nulovou toleranci k hladině alkoholu v krvi řidiče pak potvrzoval Nejvyšší správní soud v další judikatuře - např. v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, nebo ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, vyslovil názor, že *jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.*
60. Z rozhodnutí krajských soudů lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2017, č. j. 51 A 20/2015-46, podle kterého byla žalobci rovněž naměřena po odečtu odchylky hladina alkoholu 0,03 promile v dechu. Stejná hodnota byla naměřena žalobci ve věci vedené u zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 7. 2011, č. j. 76 A 1/2010-16, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 133/2011-14).
61. V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištění přítomnosti alkoholu v dechu. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj, a to bez ohledu na jakékoliv uváděné množství, poté řídil vozidlo v natolik krátké době po požití alkoholu, že byl ještě pod jeho vlivem. Znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím alkoholu.
62. Předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, nikoli poruchovým. Žalobce nemusel ohrozit žádnou konkrétní osobu, postačuje, že zde bylo nebezpečí ohrožení. Jinými slovy, přestupky ohrožovací jsou škodlivé již tím, že vytvářejí nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům.
63. Žalobce měl možnost se ke všem pokladům rozhodnutí městského úřadu o přestupku ze dne 27. 6. 2016 vyjádřit, o tom byl vyrozuměn městským úřadem po jejich shromáždění dne 31. 5. 2016. Žalobce této možnosti také využil, a to tak, že se vyjádřil písemně, aniž by nahlédl do spisu a seznámil se kvalifikovaně se všemi podklady rozhodnutí; pouze s částí z nich se seznámil dne 29. 2. 2016 žalobce osobně, když si pořídil kopie listin ze spisu (prvních čtrnáct listů včetně CD z kamerových záznamů).
64. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti

nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. prosince 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně